

MÁRIA LÉGIÓ MAGYAR RÉGIÁJA

86. szám

2016. április

Magyarország Szent Józsefnek szentelt ország

Amikor Buda ostrománál a döntő rohamra készülődtek, a roham vezetését három Mária kongreganista nemes ifjú vállalta azzal az elhatározással, hogy siker esetén az országot felajánlják Szent Józsefnek. A pápai követ, Avinói Márk ugyanis Szent József zászlaját adta a roham vezetésére. (Ezt a zászlót egészen a második világháború kezdetéig bizonyíthatóan a Hadtörténeli Múzeumban őrizték.) A rohamot előkészítő ágyútűz már az elején eltalálta a török lőszerraktárt. A robbanás következtében ledőlt a Mátyás templom Mária szobrát takaró fal és láthatóvá lett a Mária szobor. A látvány rémületet okozott a várat védő törökök között.

Ez megkönnyítette a rohamozók tevékenységét. A vár sikeres visszavétele után a király, Lipót császár megvalósította Avinói Márk és a rohamozó Mária kongreganista nemes ifjak fogadalmát és országunkat Szent Józsefnek ajánlotta. Kár, hogy nekünk magyaroknak kiveszett a tudatunkból, (vagy talán sohasem vert ott igazán gyökeret) hogy mi vagyunk a neki felajánlott ország.

Mivel közeledik Buda visszavételének (1686. szept. 2.) évfordulója, szeretettel kérek mindenkit egyrészt ennek a felajánlásnak a tudatosítására, másrészt imáiban történő megújítására a maga területén.

Mária kora 2015/3 számából

Hajrá Magyarország! Hajrá Orbán Viktor!

elnézést! - ne tedd le, olvasd végig! – ez nem politika!

Minden elszietett vagy rossz lépése ellenére... ha egyetértesz vele, add tovább! És imádkozz, hogy a sok nehézség és támadás ellenére, mindannyiunk érdekében, ő végig mehessen ezen az úton:

„...De volt az életemnek egy pillanata, amikor úgy éreztem, hogy ami elmaradt, azt be kell pótolni, helyére kell tenni. A dolgoknak a helyükre kell kerülniük. S miután engem református hitben kereszteltek – és ez így van jól, úgy gondolom, az ember legyen az, ami –, ezért amikor az a pillanat eljött, akkor konfirmáltam. A konfirmálás a mi meggyőződésünk szerint életre szóló fogadalomtétel, ahol az embernek világosan választ kell adni, hogy mi végre is tekinti magát kereszténynek. Úgy fogalmaztam, amikor a konfirmációm elérkezett, hogy nem tudtam mindig, de mindig éreztem, és ma már biztosan tudom, hogy eddig is velem volt az Isten – akkor is, amikor nem figyeltem rá, és nem tudtam –, és azért teszem ezt a fogadalmat, hogy ez ne is változzon meg, maradjon velem, sőt ne csak velem, hanem azokkal is, akik számomra fontosak, és akiket szeretek. Így jutottam el a konfirmációig. Azóta annak a mondatnak a jegyében próbálok élni, meg végzem a munkámat, amit úgy hívnak, hogy az Isten dicsőségére és az emberek javára élni. Amit le tudok fordítani a szakmánk nyelvére is, ami úgy hangzik, hogy nekem az országot kell építenem, kis o-val, az országot – ami a magyar nemzet e világi országa –, és nagy O-val is, az Országot, Isten Országát, és ez a magasabb rendű célja és értelme annak, amit teszek.”

Dr. Orbán Viktor

A lustaság, a kishitű zárkózottság, vagy a sértődött duzzogás, zsákutca. A sátán kezdettől fogva azt mondja: nem érdemes, nem lehet, te képtelen vagy rá, és amúgy is ez a világ semmit sem ér! Ő a helyben topogás, a megfeneklett semmittevés hírnöke!

Isten akkor jön az emberek segítségére, amikor dolgoznak, és amikor a feladatok nagysága meghaladja erőiket.

Az Érsekcsanádi Comitium adta hírül, hogy Kiscsávolyon kegyhelyet szentelnek ápr. 3-án 16 órakor a **meg nem született és a halva született gyermekek emlékére.**

„Kérjétek Szent Józsefet, hogy imáitok olyan legyen, amelyet ő tárna Isten elé, ha a helyzetekben lenne.”

2010. október 17-én a Vatikánban avatták szentté André testvért (Alfred Besette), aki kezdeményezte a világ legnagyobb Szent József templomának, a montreáli Szent József – oratóriumnak a felépítését, ahová manapság zarándokok milliói látogatnak el.

„Csupán eszköz vagyok a Gondviselés kezében” – Szent André Besette testvér élete

Vatikáni Rádió

Alfred Besette 1845-ben született egy Québec környéki faluban, népes családban. 10 éves korában elveszítette édesapját, majd két év múlva édesanyja is meghalt tüdőbajban. Ekkor nagynénje családja vette gondozásába a törekeny egészségű, alacsony termetű fiút, aki egész életén át sokat betegeskedett. 18 éves koráig többféle munkát végzett, majd az Egyesült Államokban próbált szerencsét – ahová csak a kis keresztét vitte magával - sok honfitársához hasonlóan.

1867-ben négy évi vasúti munka után visszatért Kanadába, ekkor vette magához először Krisztus testét. Segédkezett a templom körüli munkákban André Provençal helyi papnak. Egyre gyakrabban látták imádkozni a plébánia templom Szent József szobra előtt.

1870-ben André atya megérezte, hogy hiteles hivatásról van szó, ezért azt tanácsolta a 25 éves Alfrédnek, hogy lépjen be a Szent Kereszt Kongregációba. A fiatalember törekeny egészsége először akadályt jelentett, végül mégis letehető fogadalmát, mint a Szent Kereszt Kongregáció világi testvére. 1874-ben felvette az André szerzetesi nevet. A rend novícius mestere megjegyezte: „Ha ez a fiatalember képtelen lesz a munkára, legalább megtanít bennünket arra, hogy hogyan kell imádkozni”.

A Szent Kereszt Kongregáció legtöbb tagja pap vagy tanár volt. A világi testvérek kétkezi munkával segítették az oktatási intézmények tevékenységét. André testvért csaknem 40 éven át egy Montréal közelében lévő Notre-Dame kollégium portásaként alkalmazták.

Buzgón takarított, ellátta a postai szolgálatot, a diákoknak pedig borbélyként is szolgált. Arra buzdított mindenkit, hogy bizalommal és kitartással imádkozzon, elfogadva Isten akaratát. Hamarosan elterjedt a híre, hogy azok a betegek, akik vele együtt imádkoztak, meggyógyultak. „Nem vagyok más, mint eszköz a Gondviselés kezében” – hangoztatta André testvér.

Amikor a hozzá járuló betegek száma túlságosan megnőtt, el kellett hagynia a kollégiumot és egy közeli villamos megállóban folytathatta gyógyító tevékenységét. Hamarosan vitatott személyiséggé vált: sokan támogatták, mások viszont szembe szálltak vele, mondván, hogy árt az iskola jó hírének. André testvér 1900-ban engedélyt kapott, hogy pénzt gyűjtsön egy Szent József kegyhely építésére. 1909-ben kinevezték a Szent József oratórium gondnokává. Most már itt fogadta a betegeket napközben, este pedig azokat látogatta meg, akik nem tudták felkeresni a kegyhelyet. Csupán 1909-10-ben 112 teljes testi gyógyulásról és 4300 egészségi állapot javulásról számoltak be, nem beszélve a bőséges lelki kegyelmekről. 1920-ra az oratórium évente több mint egy millió zarándokot fogadott és több száz gyógyulást tulajdonítottak André testvér közbenjárásának. André testvér 1937. január 6-án hunyt el Montréalban. Halálát követő napon becslések szerint több mint egy millióan járultak ravatalához.

Szent II. János Pál pápa 1982. május 23-án avatta boldoggá. Boldog André Bessette testvér az első kanadai születésű férfi, aki 2010. október 17-én a szentek sorába lépett.

A szentté avatásához szükséges csoda 1999-ben történt. Egy 9 éves kisfiú súlyos autóbaleset következtében, agysérüléssel visszafordíthatatlan kómába esett. Hozzátartozói Boldog André testvér közbenjárásáért imádkoztak, aminek következtében a kisfiú orvosilag megmagyarázhatatlan módon meggyógyult.

Boldog André Bessette tanúságtétele prófétai, látható és ma is hatékony. A hit és spiritualitás óriása volt, akinek lelki kisugárzása napjainkban is érezhető Montréalban és egész Kanadában. Azt bizonyítja, hogy mit érhetünk el a hit és a szeretet révén. Az egyszerű és alázatos portás ezt így fejezte ki saját szavaival: „A művész a legkisebb ecsetekkel festi meg legsodálatosabb képeit.”

Mindszenty József bíboros atyára emlékezünk

Idén május 4-én ünnepeljük Mindszenty József bíboros atya, Magyarország utolsó hercegprímása földi maradványai esztergomi újratemetésének 25. évfordulóját. Gondoljunk rá szeretettel, és egy pillanatra villantsuk fel életének néhány epizódját, amelyek nekünk légiósoknak is tanulságosak lehetnek. E rövid cikk keretében természetesen csak néhány gondolatra szorítkozhatunk, a teljesség igénye nélkül.

1892. március 29-én született a vasmegyei Csehimindszenten, földműves szülőktől. Édesapja Pehm János, édesanyja Kovács

Borbála. Idegen hangzású nevét 1941-ben változtatja szülőfalujáról Mindszentyre. 1919. október elején Zalaegerszegen lesz a megyeszékhely plébánosa, ahol 25 éven át végzett igen tevékeny és nagyon eredményes lelkipásztori munkát. Biztos, nem véletlen, hogy a Mária Légió első Zalaegerszegi Curiája éppen az ő égi születésnapján alakult meg 1999-ben. Híveinek nemcsak lelki és kulturális igényeit támogató, és őket felemelni akaró, hanem azoknak szociális, gazdasági és politikai érdekeiért is síkra szálló magyar pap típusnak ő volt az utolsó – és talán a legnagyobb – megszemélyesítője.

Nekünk légiósoknak fontos és tanulságos, hogy a 16 ezer lakosú várost és még öt környékbeli falusi leányegyházat magában foglaló egyházközségben tökéletesen kiépítette a házapostolok hálózatát, amelyen keresztül állandó kapcsolatban volt minden hívével. Rövid idő alatt ő maga is minden hívét meglátogatta. Ezeknek a személyes találkozásoknak és bámulatos emlékezőtehetségének volt köszönhető, hogy a plébánia minden lakóját, még a más vallásúakat is név szerint ismerte. Úgy, hogy amikor XII. Piusz pápa 1944. március 4-én veszprémi püspökké nevezte ki, búcsúbeszédében joggal mondhatta magáról: **„Alig van lélek, aki gyóntatószékemben feloldozást ne kért volna, alig van család, amelyet nem ismertem, alig van gyermek, akinek a szemébe bele nem tekintettem, és alig van családi kereszt, amit ne igyekeztem volna enyhíteni....Jézust igyekeztem szolgálni minden társadalmi réteg lelkében....Ha hibáztam, azt felejtsetek el az Úr**

Jézus nevében. Ha valakit megbántottam, azt a jónak szenvedélyes akarata idézte elő. Ha pedig túloztam, azt igyekeztem jóvátenni.”

1945. szeptember 15-én nevezi ki őt XII. Piusz pápa esztergomi érsekké. Az év végén a bíborosi kalapot is megkapta. Fájdalommal állapítja meg, hogy a háború és az összeomlás ideje alatt meglazultak az erkölcsök. Új megbízatásában székfoglaló beszédében így fogalmaz: „Akarok jó pásztor lenni, aki - ha kell – életét adja juhaiért, Egyházáért, hazájáért.... Akarok lenni népem lelkiismerete, hivatott ébresztőként kopogtatok lelketek ajtaján, a föltetsző tévelyek ellenében az örök igazságokat közvetítem népemnek és nemzetemnek.” Nem volt esztergomi érsek, aki olyan kevés időt töltött volna a rezidenciájában, és olyan sokat időzött volna hívei körében, mint ő. Papjait is erre bízta. Rövid, mindössze 3 éves tényleges érseksége alatt végiglátogatta főegyházmegyéje minden plébániáját és egyházi intézményét. Ezek során arra törekedett, hogy ne csupán a plébániák egyházi és világi vetetőivel találkozzon, hanem minél többet az egyszerű hívekkel is. Különös hangsúlyt helyezett a főváros pasztorálására, mert tudta, hogy a vidék Budapest példáját követi. Prímásságának utolsó, a szívéhez legközelebb álló és legátfogóbb, legeredményesebb hitéleti megmozdulása, amelyhez foghatót nem látott a magyar föld: a „Boldogasszony Éve” volt. Így szólt erről: „Az ország legjelentősebb központi helyein és Mária-kegyhelyein végighordoztuk a Mária-tisztelet lobogóját és százezres tömegekben milliók álltak alája. A kibontott vallási és nemzeti lobogó, mint valami vonzó mágnes a szenvedő magyar szíveknek az Egyházhoz és a hazához való hűségét hozta napfényre.”

1947-ben egy kezdeményezést indított el, hogy az Egyház és a nemzet jövője biztos alapokon nyugodjon. ***Egy millió imádkozót keresett, aki egy cél érdekében ajánlja fel imáját. A magyar engesztelés ügyét is felkarolta. Amikor mi minden csütörtökről péntekre virradóan a Szent Jobb Kápolnában virrasztunk, és Magyarorszáért imádkozunk, akkor az ő lelki-szellemi örökségét vesszük tovább.***

Tevékenységét az egyre erősödő kommunista vezetés nagyon rossz szemmel nézte. Rákosi Mátyás 1948-ban utasítja Kádár Jánost, akkori belügyminisztert, hogy minden rendelkezésre álló eszköz felhasználásával készítse elő Mindszenty eltávolítását a Magyar Katolikus Egyház éléről. Kádár hűségesen teljesítette pártvezére parancsát. Letartóztatásának, kínvallatásának, vértanúságának, majd hosszú raboskodásának körülményeit, történetét már sokan feldolgozták, ezekről sokat olvashatunk.

1971. szeptember 28-án hagyhatja el az amerikai követséget és utazhat Rómába, ahol VI.Pál pápa meleg szeretettel fogadja, s kezdetét veszi a majdnem 4 éven át tartó világ körüli út- sorozata, amelynek során végig

látogatja és pasztorálja a világ különböző pontjain élő magyar honfitársainkat. Ekkor már 79 éves. Három életfontosságú célt tűzött ki maga elé: „mint magyar prímás főpásztori gondjaimba vehetem a többszázezer hazátlan magyar katolikust, emlékirataim kiadásával figyelmeztethetem a még szabad világot a bolsevizmusnak évről-évre növekvő és terjeszkedő veszélyére, és néha talán arra is adódik alkalmam, hogy szószólója legyek tragikus sorsú népünk ügyének.” Mindhárom vonatkozásban példátlan és csodálatraméltó volt a teljesítménye. Magyarok és idegenek egyaránt mindenütt a hitvallónak, vértanúnak és az emberi jogok bátor védelmezőjének kijáró megbecsüléssel és szeretettel fogadták. Mindenütt, ahol misézett, prédikált, beszélt, akkora tömegek jelentek meg, hogy a legnagyobb székesegyházak és előadótermek is szűkekké bizonyultak befogadásukra.

1975. áprilisban lezajlott venezuelai és kolumbiai útja volt az utolsó e sikeres sorozatban. Ezt követően egy rosszullét után megműtötték. A műtét sikerült ugyan, de öreg és megviselt szíve felmondta a szolgálatot. 1975. május 6-án délután 14 óra 15 perckor nagy és nemes lelkét visszaadta Teremtőjének. Öt hét múlva, június 12-én lett volna a gyémántmiséje. Temetésére május 15-én kívánságának megfelelően ideiglenesen Máriacellben került sor. Földi maradványainak hazahozatala és újratemetése a magyar rendszerváltás után, 1991. május 4-én történt meg. Sírja jelenleg is az esztergomi bazilika altemplomában található. Ennek ünnepeljük most a 25. évfordulóját. Ez alkalommal emlékezzünk bíboros hercegprímásunk nagy alakjára, munkásságára, amelyben oly fontos szerepet játszott az apostolkodás, a lelkipásztori pasztorációs tevékenység, a hívőkkel és nem hívőkkel való közvetlen személyes találkozás és foglalkozás.

Vegyünk példát róla, kérjük segítségét életünkre és légiós munkáinkra, és imádkozzunk boldoggá avatásáért!

2016. május 5. Máriaremetei Kisboldogasszony-bazilika

Május 5-én egy szép programot szervezünk abból az alkalomból, hogy 1946-ban e napon Mindszenty bíboros egy nagy engesztelő zarándoklatot vezetett a kegyhelyre. Szeretettel hívunk és várunk Téged és a közösségetek tagjait is:

17.00: estéli zsoltó (az Irgalmasság Éve gondolatkörében), közös ima a mielőbbi boldoggá avatás szándékára (alapítványi szervezésben)

17.30: loretói litánia a Máriaremetei Plébánia szervezésében

18.00: első csütörtöki (engesztelő) szentmise a Máriaremetei Plébánia szervezésében

A szentmise után Kovács Gergely okleveles posztulátor előadást tart Mindszenty bíboros boldoggá avatási eljárásáról és a Máriaremetén felállítandó új Mindszenty-szoborról.

Anno Domini 1946-2016

*Mindszenty bíboros első máriaremetei engesztelő zarándoklatának kerek évfordulóján imádságra hívjuk és várjuk az Engesztelő Testvéreket
2016. május 5. 17 órától
a remetei Kisboldogasszony Bazilikába!*

„*Fidelissimus in tribulatione pastor – az üldöztetés idején leghűségesebb pásztor*” – szerepel Isten Szolgája Mindszenty József sírfeliratán az esztergomi Prímási Bazilika sírboltjában. Amikor XII. Piusz pápa kinevezte őt Esztergom 79. érsekévé, a székfoglalásakor így nyilatkozott: „*Akarok jó Pásztor lenni, aki, ha kell, életét adja juhaiért, Egyházáért, hazájáért.*” 70 évvel ezelőtt nyerte el a számára vértanú sorsot jelző bíborosi méltóságot. Az idei hagyományos esztergomi Mindszenty-zarándoklat lelki bevezetéseként május 5-én 17 órakor a budapest-máriaremetei Kisboldogasszony Bazilikában imaóra és szentmise keretében emlékezünk a hercegprímás által vezetett első engesztelő zarándoklatra, melynek időpontja éppen 1946. május 5-re esett. „*Nem akarunk mást, csak szeretetet és egyetértést.*” – mondta akkor, és hozzátette: „*Emberé a munka, Istené az áldás!*”

Isten Szolgája négy alkalommal vállalta a fogságot hitéért. 1919-ben csak rövid ideig, a nyilas uralom alatt már félévig, a kommunista egyházüldözés idején pedig nyolc évig raboskodott, ebből a legtöbbit az egyik legszigorúbb, Budapest-Conti utcai börtönben. Itt, a börtön előtti Mindszenty József téren szeretnénk felállítani idén ősszel a Szent Pio atya és Mindszenty atya közti lelki találkozás, bilokáció, lélekben kérielt, hozzájuk méltó emlékművét. Az utolsó két börtönévet a bíboros meggyengült egészsége miatt szigorú házi őrizetben töltötte, ahonnan 60 évvel ezelőtt, 1956. október 30-án szabadult. November 4-én hajnalban a Parlamentbe hívták, ott érte őt a szovjet offenzíva híre, ezért a közeli Szabadság téren lévő amerikai követségre menekült. Ezzel megkezdődött tizenöt éves félébrabsága, mely lelkileg nehezebb kereszt volt számára, mint a korábbi börtönévek.

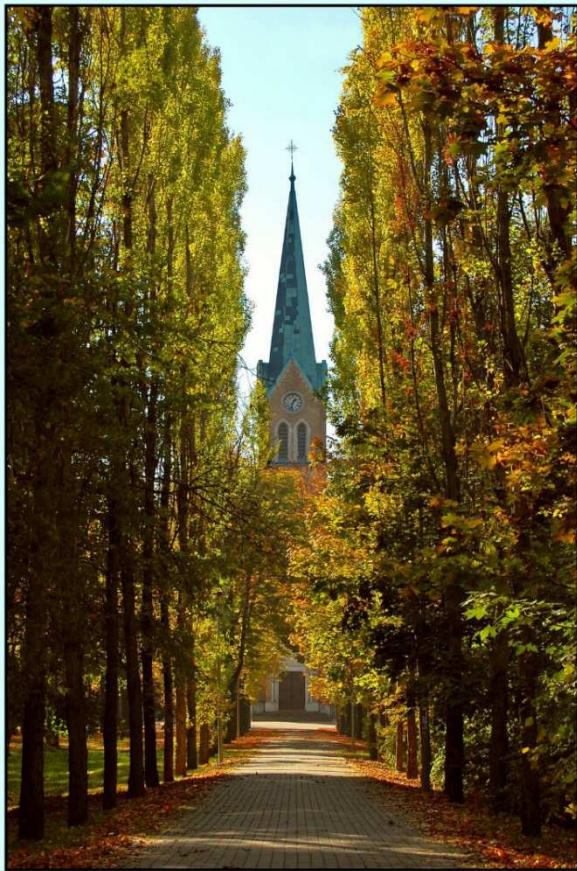
Boldog VI. Pál pápa kérésére 1971-ben a szentéletű bíboros a kényszerű számkivetést választotta és a külföldön élő magyarok lelkipásztora lett. 1975. április 26-án, utolsó lelkipásztori körútja végén a bogotai érsek ezekkel a szavakkal búcsúzott tőle: „*Maradj mindig ilyen fiatal!*” Bécsbe azonban már betegen tért haza. 1975. május 6-án kora délután a bécsi rádió megszakította adását, és közölte hallgatóival Bécs nagy vendégének halálhíreit. A gyászmisét Franz König bíboros mutatta be. Mindszenty bíborost mártírnak nevezte, „*aki csodálatos helytállással viselt el testi és lelki szenvedéseket Egyházához és népéhez mindvégig kitartó hűségében.*” Ravatalát egyetlen koszorú díszítette rövid felirattal: „*Hálás magyar néped!*”

A kommunizmus bukását kísérő újratemetések sorából kiemelkedő jelentőségre tett szert a bíboros érckoporsójának hazaszállítása. 1991-ben Szent II. János Pál pápa első útja is a hercegprímás esztergomi sírjához vezetett. Azóta minden év május elején népes hívő közösség részvételével kerül megrendezésre az immár hagyományos esztergomi Mindszenty-zarándoklat. Az idei évfordulóknak köszönhetően az imádságra és az engesztelésre két közeleső napon nyílik lehetőség: május 5-én Máriaremetén, május 7-én Esztergomban. Mindkét szentmisében Egyházunkért, hazánkért és a hercegprímás mielőbbi boldoggá avatásáért imádkozunk:

Istenünk, te Mindszenty József bábórost arra választottad ki, hogy az üldöztetés idején mindhalálíg hűséges főpásztor legyen: az igazság és a szeretet tanúságtevője.

Hívó néped öröme ad meg, kérünk, hogy őt mielőbb Egyházunk szentjei között tisztellessük. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Kovács Gergely viceposztulátor

1946-2016

*Mindszenty bábóros
első máriaremetei
engesztelő
zarándoklatának
kerek évfordulóján*

*imádságra hívjuk
2016. május 5.
17 órától*

*a máriaremetei
Bazilikába!*

„Nem akarunk mást, csak szeretetet és egyetértést.”

„Emberé a munka, Istené az áldás!”

Mindszenty József, 1946. május 5.

A szenvedés helye életünkben

A keresztyének küldetésének velejárója, hogy sok emberrel kerülnek szoros kapcsolatba, főleg szenvedő emberekkel. Ezért tisztában kell lenniük a szenvedés úgynevezett problémájával. Nincs olyan ember, aki a szenvedés terhe nélkül élhetné le az életét. Szinte mindnyájan fellázadnak ellene. Távol akarják tartani maguktól, s ha nem sikerül, egyszerűen lehengerli őket. Viselkedésükkel akadályt gördítenek a megváltás útjába, ugyanis **ha egy élet gyümölcsöző akar lenni, helye van benne a szenvedésnek is, mint ahogy szövéskor a vetülékfonál keresztezi és kiegészíti a láncfonalat.** Úgy tűnik, a szenvedés keresztezi és akadályozza életutunkat, valójában azonban ez adja meg életünknek a beteljesedést. Amint a Szentírás minden lapja tanítja, sorsunk, hogy "ne csak higgyünk Krisztusban, hanem szenvedjünk is érte" (Fil 1,29); egy másik helyen pedig ez áll: "Ha meghalunk veled, majd élünk is veled; ha tűrünk veled, uralkodni is fogunk veled." (2Tim 2,11-12)

Krisztusban való halálunk pillanatát jelképezi a kereszt, a véres keresztfa, amelyen Krisztus, a mi Urunk befejezte művét. A kereszt tövében ott áll egy fájdalomtól szenvedő alak, aki olyan, mintha már nem is volna képes tovább élni. Ez az asszony a Megváltó és minden megváltott anyja. Ami itt most a földre hull, vér a véréből, de ez az a vér, amely megváltotta a világot. Mostantól fogva a Titokzatos Testben fog folyni ez

a drágalátos vér, hogy életet vigyen a legutolsó tagnak is. Ahhoz, hogy ez megtörténhessék, meg kell értenünk, **mit jelent ennek a vérnek az áramlása.** Ez a drága vér hasonlóná tesz bennünket Krisztushoz: nemcsak a betlehemi és a Tábor-hegyi Krisztushoz - az öröm és a megdicsőülés Krisztusához -, hanem a Golgota, a fájdalmak és az áldozat Krisztusához is.

Minden keresztyének fel kell ismernie, hogy Krisztusban nem válogathat. Mária felismerte ezt a legvégsőig, még az anyali üdvözlés örömeiben is. Tudta, hogy nemcsak arra lett meghívva, hogy Boldogságos Anya legyen, hanem Fájdalmas Anya is. Teljesen Istennek adta azonban mindig magát, így most teljesen be is fogadta Krisztust. Teljes tudatával elfogadta ennek a gyermeknek az életét, és ezzel együtt mindazt, ami előtte állt. Kész volt átélni vele együtt a kínokat, és megízlelni a boldogságot. Abban a pillanatban a két Szent Szív oly szorosan összefonódott egymással, hogy szinte egy szív lettek. Ettől kezdve együtt

dobognak a Titokzatos Testben és érte. Így vált Mária a kegyelem közvetítőjévé, kehellyé, mely felfogja és továbbadja Jézus vérét. Ami Máriával történt, annak kell történnie gyermekeivel is. **Hogy milyen mértékben tud bennünket Isten felhasználni, mindig attól függ, milyen szoros egységben vagyunk a legszentebb Szívvel.** Csak az Ő Szívéből juthatunk a drága Vérhez, amelyet aztán másoknak is elviszünk. Nem találunk azonban rá Krisztus Szívének és Vérének egységére, ha életének csak egyetlen szakaszában keressük. Az egész életét kell elfogadnunk. Értelmetlen és méltatlan dolog szívesen fogadni a Dicsőség Urát, s ugyanakkor elutasítani a Fájdalmak Férfiát, hisz a kettő ugyanaz a Krisztus. Aki nem akarta elkísérni útján a Fájdalmak Férfiát, annak nincs is része az emberekért való küldetésében, s így az eljövendő dicsőségben sem.

Ebből következik, hogy **a szenvedés mindig kegyelem. Ha nem az üdvösséget szolgálja, akkor erőt kell közvetítenie. Sohasem jelent büntetést vétkeinkért.** "Értsük meg - mondja Szent Ágoston -, hogy az emberiség szenvedése nem büntetőjog; a szenvedésnek ugyanis gyógyító értéke van." Másrészt a büntelenekeket és szenteket Krisztus nagyon mélyen elmeríti a szenvedésbe, ott alakítja őket, amíg egészen hasonlók nem lesznek hozzá. Felbecsülhetetlen kiváltság ez. *Csak azért lehetséges minden önmegtágadás, minden engesztelés, mert a*

szenvedés így cserélődik, így egyesül.

Egy egész egyszerű hasonlat tegye érzékelhetőbbé a szenvedés célját és értelmét. Gondoljunk csak arra, hogyan kering a vér az emberi testben, és figyeljük a kezünket: a pulzus a szív ritmusában ver. A kezünket átjáró meleg vér a szívünkől jön. Ha a kéz lehül, a vénák összehúzódnak, a vérkeringés már nem működik megfelelően. Ha még hidegebbé válik, a véráramlat lassan akadozik, és ha a lehülés olyan fokú, hogy a véráramlat teljesen leáll, bekövetkeznek a fagyás tünetei: a szövetek kezdenek elhalni, a kéz élettelené és használhatatlanná válik. Elhalt, s ha nem teszünk ellene semmit, üszkösödni kezd.

Ezek a lehülési fokozatok jól érzékeltetik, milyen állapotban van a Titokzatos Test néhány tagja. Lehet, hogy annyira nem képesek befogadni Krisztus vérét, mely ezt a Testet átjárja, hogy fennáll a tag elhalásának vagy üszkösödésének veszélye, s akkor a tagot amputálni kell. **Mindenki tudja, mit kell tenni egy fagyott taggal: fel kell pezsdíteni a vérkeringést, nehogy elhaljon. Így a vér ismét benyomul az összeszűkülte erekbe, és fájdalmat okoz.** Ez a fájdalom azonban jó jel. A gyakorló katolikusok többségéről ugyan nem lehet azt mondani, hogy egészen fagyott tagokhoz volnának hasonlók. Önelégültségükben természetesen szinte sohasem tartják magukat hidegnek, fagyosnak. Urunk véreből azonban mégsem fogadnak be annyit, amennyit Krisztus adni akar nekik. Így rájuk

kell kényszerítenie az életét. Vérének eret tágító mozgása pedig fájdalommal jár, s ez sok szenvedést okoz életünkben. Ha azonban ebből a szemszögből vizsgáljuk és értjük meg a szenvedést, vajon nem kell-e a fájdalomnak örömmé változnia? Hisz a szenvedésben érezzük, milyen közel van hozzánk Krisztus!

"Jézus Krisztus mindent elszenvedett, amit csak kellett. Szenvedésének mértékéből semmi sem hiányzik. Vége van tehát szenvedésének? Igen, de csak a Fő szenvedése ért véget, a testé még megmaradt. Joggal kívánja a testében tovább szenvedő Krisztus, hogy részt vállaljunk engesztelő áldozatából. Így kell cselekednünk, mivel egyek vagyunk vele. Minthogy mi vagyunk Krisztus teste és tagjai, egyik a másikra utalva, nekünk, tagoknak is el kell szenvednünk, amit a Fő már elszenvedett." (Szent Ágoston)

(Mária Légió Kézikönyve)

Limpias-i feszület

Észak-Spanyolország Limpias település templomának főoltára felett függ a több mint 300 éves fa feszület. Maga a korpusz 2,34 m magas. A megváltó alakját Pedro de Mena andaluziai szobrász faragta, a XVII. században.

A megfeszített arca különösen művészi, igen élethűen ábrázolja a haldokló Üdvözítő halálküzdelmét. Ezért hívják Santo Christo de

la Agonianak. Felemelkedett mellkassal láthatjuk Jézust, amint ajka az utolsó lélegzetre nyílik és szeme vágyodva az égre tekint. A kereszt eredetileg Isidoro Bernales limpiasi születésű gróf tulajdona volt, aki Cadizban, Dél-Spanyolországban lakott. **E feszület előtt esdekelték Jézus segítségéért az**

emberek Cadizban, amikor a várost 1755-ben egy közeli földrengés következtében nagy tengerár fenyegette. A tenger egyre beljebb nyomult a városba. A lakosok körmenetben könyörögtek Istenhez, és szentképeiket is magukkal vitték. Úgy látszott semmi sem segít, mert a tenger egyre áradt. Akkor a gróf engedélyével erős férfiak kivitték a keresztet a tengerpartra, és a víz szélén felállították. És íme az áradat megállt! Ezen felbátorodva beljebb vitték a keresztet a visszavonuló áradatba, ott is felállították, és a tenger ismét visszahúzódott. E csodás esemény emlékét őrzi Cadizban egy márványtábla. Ettől kezdve a keresztet csodatevőként tisztelték. Később a gróf utódai szülőhelyének, Limpiasnak ajándékozták, ahol először egy mellékoltáron, majd a főoltáron kapott helyet. **1919 bőjtjében, március 22-30-ig, két kapucinus barát missziót tartott Limpiasban. A két pap megrázó beszédeinek eredményeként a falu minden lakosa szentségekhez járult öt ember kivételével. Amikor a misszió végén, március 30-án vasárnap reggel P. Agatangelo beszédet tartott, felkiáltott egy kislány, aki a kereszt közelében állt: "A Krisztus megmozdult, a Krisztus rám néz."** Utána azonnal felkiáltott egy második, majd egy harmadik gyerek is. Végül még ötven más személy is részesült a rendkívüli látványban. A jelenlévők megrendülten térdre estek. **Megelevenedett Jézus alakja, mozgott a szeme, felnyitotta ajkát, megmozdította töviskoronás fejét, és arckifejezése is megváltozott. Előfordult, hogy arcszíne sötétkék, szürke majd holtsápadt lett, míg vissza nem nyerte eredeti színét. Testét a halál verítéke borította, különösen nyakát és mellét. Időnként könnyekkel telt meg a szeme. Némelykor világos piros vér folyt a sebeiből. Különösen a töviskorona sebeiből csordult le vére arcára és mellére. Majd oldalsebéből vér és víz folyt. Félig nyitott szája is megtelt olykor habbal és vérrel.** Ezek a jelenségek élethűen tükrözték az Üdvözítő kinszenvedését és haláltusáját.

A sok zarándok között Pinar De Rio kubai püspök is eljutott Limpiasba. Bement a templomba, ahol számos zarándok jelenlétében éppen szentmisét mutattak be. Az út fáradalmaitól kimerülten majdnem elaludt, de a tömegeből felhangzó kiáltások magához térítették. Felemelte tekintetét és egészen világosan látta, amint Jézus lassan felnyitja, majd megint becsukja ajkát, amint fejét egyik oldalról a másikra fordítja, és halálküzdelem látszik rajta, mintha éppen utolsó perceit élné. Délután mindez megisméltődött a megrendült püspök jelenlétében. Hazaérve pásztorlevelet bocsátott ki, leírta mindazt, amit saját szemével látott. Pásztorlevelét a hívekhez és az állami vezetőkhez szóló komoly intelemmel fejezte be felszólítva őket, hogy **addig döntsenek Krisztus mellett, amíg nem késő.**

Limpiasban feltűnő gyógyulások történtek, sok pap is visszanyerte egészségét. P. Agatangelo szerint a limpiasi feszület csodája kétségkívül „Isten végtelen irgalmának jele, aki az emberiséget számtalan bűne ellenére ki akarja emelni a vakságból.”

Krisztus világa, 2016. március -

Montforti Grignon Szent Lajos Mária

Idén, április 28-án ünnepeljük Grignon Szent Lajos Mária égi születésnapjának 300. évfordulóját, aki mint azt jól tudjátok a Mária Légiónak is védőszentje, a Tökéletes Mária tisztelet című mű és a 33 napos lelkigyakorlat szerzője.

Fontos megemlékeznünk róla, e nagy formátumú és hatású szentről, akit ma már sajnos viszonylag kevesen ismernek, kevesen imádkoznak hozzá.

Egy olyan korban élt, amikor a felvilágosodás és más vallásos téveszmék terjedni kezdtek a világban és főleg hazájában Franciaországban. Ebben a megfertőződött szellemi légkörben ő megélt, megvalósított egy kiemelkedő Mária tiszteletet, amelynek hatása napjainkig tart. Mint tudjuk, Szent II. János Pál pápa is nagy követője volt tanításának. S ami nekünk, légiosoknak fontos, nála a Mária tisztelet tevékeny apostolkodással járt együtt. Hazájában nagy jelentőségű, nagy hatású népmisziókat tartott, amelyek során számos megtérés történt, és a Mária tisztelet, a rózsafüzér imádkozása jelentősen terjedt, ellensúlyozva kora igen káros lelki-szellemi irányzatait. Ezért nevezzük őt Mária apostolának is.

1673. január 31-én született a franciaországi Rennes közelében fekvő, akkori nevén Montfort la Cane városkában, Bretagne-ban. Itt keresztelték meg. Később e keresztelési helyről felvette a „Montforti” előnevet, sőt az önmagáról való teljes lemondás jeleként saját neve helyett csupán ezt használta. Így csak egyszerűen Montforti atyának szólították.

Édesapja kispénzű jegyző volt, sok gyerekekkel. 17 testvére született. Egy nehéz természetet örökölt: lobbanékony indulatosságot és keményakarátú konokságot, amelyeken már egész fiatal korában teljesen úrrá tudott lenni. Naplójában erről ezt írta: „Ha a drága Szűzanya nem segített volna kicsiny gyermekkorom óta, és ha életemet nem adtam volna teljesen Jézusnak, ha minden testi-lelki erőmmel és indulatommal nem azon lennék, hogy csakis pap és misszionárius legyek, oly nagy bűnöző vált volna belőlem, amelyet még nem látott Franciaország.”

Életútja azonban a legjobb irányban haladt. Középiskolai tanulmányai befejeztével, 1693-ban a legjobb ajánlólevelekkel érkezett az egyik szerény körülmények között működő párizsi papnevelő közösségbe, amelyet egy szulpiciánus atya vezetett, aki példaképe és lelki vezetője lett. Itt a későbbi években módja volt a híres Sorbon egyetem könyvtárát látogatni, tanulmányozni a szentatyák és a híres tudósok írásait, mi által alapos teológiai tudást sajátított el. Felkészültségével későbbi szentbeszédeiben és írásaiban könnyen tudta visszaverni ellenfeleit, a téveszméket hirdetőket.

Társainak egész életére kihatott az az egyszerű, de szent tanúság, amit Grignon Lajos előadásaiból leszűrtek: „A legszentebb Szűz, a kegyesség és irgalom Anyja, soha nem engedi, hogy szeretetben és bőkezűségben túltegyünk rajta. Ha látja, hogy valaki egészen és teljesen Neki ajándékozza magát, hogy Őt tisztelje és Neki szolgáljon, akkor Ő is egészen és teljesen, viszonyos módon odaajándékozza magát annak, aki mindent Neki adott. Elmeríti őt kegyelmeinek tengerébe, felékesíti érdemeivel, támogatja hatalmával, felvilágosítja az igazságra, lángra gyújtja szívét szeretetével, s közli vele erényeit: alázatosságát, hitét, tisztaságát. Ő lesz kezeze Jézusnál. Egyszóval, minthogy az ilyen egyén teljesen Szűz Máriáé, Szűz Mária is teljesen az övé!”.

Egész életében első lelki atyja példáját követve keményen gyakorolta az önmegtágadást és az alázatot. Hihetetlenül összeszedett, önmagával szigorú, és pontos időbeosztással élt. Szemináriumi éve alatt négy órát szánt az imádságra, kettőt olvasásra, kettőt (!) alvásra, a többit meg tanulásra. Kitűnt tanulmányi eredményeivel. 1700. június 5-én szentelték pappá. Első szentmiséjét egy Mária kápolnában mutatta be. Egy szemtanú szerint, misézés közben az arca olyan volt, mint egy angyalé.

Papként egész életében oly sokat gyalogolva itt is, ott is felbukkant egész Franciaország-szerte és tiszta és jó tanácsokkal látta el az egyszerű embereket. Szinte Szent Domonkosként hirdette a rózsafüzért. A Domonkos harmadrendnek tagja is lett. Míg az Egyházon belüli ellenségei tilalmak kieroszakolásával igyekeztek hadakozni ellene, addig a protestánsok számtalanszor kísérelték meg kioltani életét. Sokat szolgálta a szegényeket, a szenvedő betegeket, akiket igyekezett szenvedéseik tudatos vállalására, és Mária általi felajánlására tanítani. 1701-ben megalapítja a Bölcsesség Leányai nevű, kezdetben betegekből álló női imacsoportot, amely később szerzetesrenddé is vált. Megemlíthető, hogy ezen alakuló szerzetesrendnek sokáig csupán egy tagot tudott megnyerni, a később boldoggá avatott Trichet Mária Lujzát, akinek sok éves helytállása mentette meg a rendet a feloszlástól.

Szentünk ezt a feladatot adta Jézusról nevezett Mária Lujzának a renddel kapcsolatban (amely gondolatokból mi is meríthetünk): „Az életszentségre kell segíteni azokat, akikkel az élet összehoz benneteket, és pedig azért, hogy bevezetitek őket a Boldogságos Szent Szűz valódi tiszteletébe, az igazi Mária-tiszteletbe! Részt vállalni Jézus megváltó munkájában, az Ő szolgálatába állni, s mi több: rabszolgájának ajánlkozni Máriában!”.

Az elkövetkező években az ország különböző pontjain lelkigyakorlatokat és népmisziókat tart nagy sikerrel, már ahol engedik neki. Egyik kezében a rózsafüzérrel, a másikban a Szent Szűz szobrocskájával állt ki az emberek elé, és tartott nagy hatású beszédeket. Számos megtérés és a Mária tisztelet csodálatos terjedése kísérte útjait. Mentette a lelkeket bármi áron, akár alkalmas volt, akár alkalmatlan. Tanítását három szóval lehet jellemezni: Bölcsesség, Kereszt, Szűzanya.

Sikerei ellenére is maga mellé társnak papot még csak szimpatizánst sem talált hosszú éveken keresztül. Pedig álma egy ilyen, Mária-tisztelő, apostolkodó férfi szerzetesrend, a Mária Társasága megalapítása volt. Működése során sokáig egyetlen világi segítője akadt csupán: Mathurin testvér személyében. Sikerei miatt azonban számos ellensége volt Egyházon belül és azon kívül is. Ezek elérték a püspököknél, hogy egyre több egyházmegyéből kitiltás, még misézni, gyóntatni se engedjék. S történtek ezek annak ellenére, hogy 1706-ban Rómába zarándokolt, ahol XI. Kelemen pápa megerősítette őt franciaországi misszióinak tartásában. Apostoli Misszionáriusnak nevezi ki. Mindez

azonban nem változtat viszontagságos életén, számos megpróbáltatásain, amelyek egész életét jellemezték. Ő dacolva a nehézségekkel, azokat örömmel felvállalva folytatja missziós munkáját. Hatására még a protestánsok közül is sokan visszatértek a Katolikus Egyházba. Nem kevesen már életében szentként tisztelték. Korabeli feljegyzések szerint működését gyakran csodajelek kísérték.

1711-ben, 38 éves korában egy protestáns merénylet mérget kevert a levesébe. Több héten át kegyetlenül beteg volt, haldokolt. Nem halt bele, de hajdani szívós egészségét már soha nem nyerte vissza. Hamarosan visszavonult a nyilvánosságtól, és az egész 1712-es évet régen dédelgetett értekezése: „A tökéletes Mária tisztelet” megírására áldozta. Előre megjövendölte, hogy sok dühödöt vadállat jön, hogy ördögi fogaikkal szétszakítsák ezt a kis iratot, vagy legalábbis valamely ládának a rejtettségébe temessék, nehogy nyilvánosságra jusson. S tudjuk, ez így is lett.

1713-ban megírja a Mária Társasága szabályait. 1714-ben még újabb missziók tartását tervezi, de ellenségei ezeket is megakadályozzák. Így tehát nekifog, és megírja másik nagy értekezését „Levél a Kereszt barátaihoz” címmel, amelyet a „sárga könyvben” mi is olvashatunk. 1715. elején már a végkimerülés környékezi, de öröm is éri, híreket kap, hogy az általa alapított női rendbe sok év várakozása után több jelentkezés is történt.

1716-ban, 43 éves korában megérzi, hogy földi küldetése lejárt. Fő jelmondata egész életében ez volt: „Menteni a lelkeket minden áron és minden eszközzel!”. Ekkorra már hét segítő testvér állt mellette, akik közül négyen vállalkoztak is a fogadalom letételére a Mária Társasága rendbe, amelynek megalapítása szentünk nagy álma volt. Április 27-én aláírta végrendeletét. Ettől kezdve csak a mennybemenetelére készült. Számot adva életéről, mintha szomorú lett volna, hogy csak ennyit tehetett. Sokkal többet szeretett volna. 1716. április 28-án kedden este 7 órakor egyik kezében a kereszttel, a másikban a rózsafüzérrel és a kis Mária szobrocskával egyszerre elcsendesült. Szeme fölfelé nézett, és csak mosolygott. Szentünk eltávozott a földi életből.

XIII. Leo pápa 1888-ban avatta boldoggá, majd 1947-ben XII. Piusz pápa szentté.

Kézikönyvünk írja róla: Semmilyen más szent nem játszott nagyobb szerepet a Légió fejlődésében, mint ő: a Kézikönyv az ő szellemével van tele. Szavai visszhangoznak az imádságokban. Valójában ő a Légió tanítómestere. Ő több a misszionáriusnál, tanító is, aki olyan mariológiával ajándékozott meg minket, mint még senki. Oly mélyen tanulmányozta a Mária tisztelet gyökereit, oly tágra nyitotta horizontját, hogy ezzel kétségtelenül előrevetítette napjaink Máriával kapcsolatos eseményeit Lourdes-tól Fatimáig, a Szeplőtelen Fogantatás dogmájától a Mária Légióig, s hirdetője lett annak az isteni országnak, mely Mária által jön el. Előfutárává vált annak a vágyott üdvösségnek, amelyet a Szűz Istenanya hoz el a világnak Szeplőtelen Szíve által az idők végezetekor.

Mi légiósok vegyünk példát tőle, olvassuk műveit, s Mária tisztelő, apostoli élete legyen számunkra vezérfonál földi zarándok utunk során, saját megszentelődésünkben, s a lelkek mentésében!

Sándor testvér

Felhasznált irodalom: Begyik Tibor, Szűz Mária apostola című mű

Emmánuel nővérnek ezzel az írásával egy sorozatot kezdünk Međugorje történetéről

Évi egy mise?

Van egy lenyűgöző részlete Međugorje történetének, amelyet sokan még nem ismernek. Örömmel osztom most meg önökkel, mivel közvetlenül kapcsolódik az Irgalmasság Vasárnapjához.

A törökök több mint négy évszázadon keresztül uralták az országot (1463-1873). A keresztények ez idő alatt rettenetes üldözéseknek voltak kitéve, és arra kényszerítették őket, hogy térjenek át az iszlám vallásra. Masarecchi Péter pápai megfigyelő szerint 1624-ben Közép- Boszniában 40-50.000 horvát katolikus hívőt kényszerítettek az iszlám vallás felvételére (innen a muzulmánok jelenléte az országban, akik gyökereiket tekintve valaha keresztények voltak). Az akkori vezetőség nem engedte, hogy a keresztények szentmisén vegyenek részt. Ezért egyfajta titkos keresztény élet alakult ki, hasonlóan az első évszázad római katakombáinak kereszténységéhez, vagy, ahogy az némely mai országban, például Kínában zajlik. Mindenesetre, Istennek hála, volt egy kivétel ez alól a szabály alól.

A keresztények engedélyt kaptak, hogy évente egy misét tartsanak, egyetlen egyet, azt is mindentől távol, egy Isten háta mögötti vidéken. A mise dátuma is pontosan meg volt határozva: a Húsvét utáni első vasárnap, vagyis az a nap, amelyet később Jézus a Szent Faustina Kowalska nővérnek adott kinyilatkoztatásában az Irgalmasság Vasárnapjának nevezett. A keresztények, akik akkoriban nagyon buzgók voltak, tévovázás nélkül, ezresével özönlöttek a kijelölt helyre, napokat és éjjeleket gyalogolva, dacolva az időjárás körülményeivel, (április esős időszak), szembenézve az út veszélyeivel, hogy részt vehessenek a misén, és láthassák az ostyában jelen lévő Jézust, legalább egyetlen egyszer az év folyamán. Ez a zarándoklat jelentette számukra erejük, reményük és örömük forrását, fényüket az üldöztetések éjszakájában. Tudjuk, hogy Isten gondolatai előrébb vannak a mieinknél! Csak a mennyben látjuk majd meg a színét annak a szőnyegnek, amelyet a világban Isteni Gondviselésével sző, és hogy milyen szorosan kapcsolódunk egymáshoz a Szentek Közösségében! Akkor megtudhatjuk majd, hogy **egyes események, amelyek számunkra újnak tűnnek, milyen mély gyökereket eresztenek a múltba, több generáció híveinek a szívébe, akik imádkoztak és küzdöttek, sőt, vérüket ontották hitükért.** Megesik olykor, hogy Isten feltár egy keveset titkos terveiből, és akarata szerint megdöbbentő összefüggésekre világít rá. Ugyanis ez a szent hely, ahol az elnyomásban élő keresztények ezrei évi miséjüket ünnepelték, nem volt más, mint Međugorje köves mezői, amelyek abban az időben csupaszon tátongtak, éppen ott, ahol most a Kovacica temető áll (ahol Slavko atya is nyugszik), néhány méterre a jelenlegi templomtól, ahova napjainkban ismét zarándokok ezrei járulnak. Ezek után nem meglepő, hogy a kegyelem oly hatalmas erővel árad a faluban! Hát nem csodálatos a mi Istenünk?

10 idézet a szentmiséről, amely megváltoztatja a szentmiséről alkotott ismereteidet! Ez csodás és nagyon üdvös tudni és sokszor erőt meríteni belőle!

Nagy Szent Gertrúd mondta egyszer, hogy minden egyes áhítattal végighallgatott szentmiséért Krisztus egy szentet küld a halálos ágyunkhoz, hogy vigasztaljon bennünket halálunkkor. Mélyen megérintett, amikor először olvastam ezt. Az elmémel ismerem a szentmise áldozatának óriási értékét – ami nem más, mint Jézus Krisztus ünnepélyes újra megjelenítése az Atya előtt a mi bűneink és a világ bűneinek váltságaként. Ez a keresztény élet forrása és csúcsa. Ugyanakkor gyakran nehéz ezt a nagyszerű igazságot észben tartani a szokásos zavaró tényezők közepette a szentmise alatt. Aquinói Szent Tamás azt tanította, hogy a szent Eucharisziával kapcsolatban az öt érzék csődöt mond. Csak a hit lebbentheti fel a fátylat és fogadhatja be Krisztus jelenlétének és áldozatának valóságát. Nemrégiben bukkantam 10 idézetre a szentektől a szentmise szentáldozatának fontosságával kapcsolatban. Ezek az idézetek emlékeztetnek a szentmise rejtett misztériumára.

1. Amikor az Eucharisziát ünnepeljük, a szentély megtelik számtalan angyallal, akik az isteni áldozatot imádják az oltáron. – Aranyszájú Szent János
2. Az angyalok körül veszik és segítik a papot miközben misézik. – Szent Ágoston
3. Ha igazán megértenénk a Misét, meghalnánk az örömtől. – Vianney-i Szent János
4. A szentmise ünneplése éppoly értékes, mint Jézus halála a kereszten. – Aquinói Szent Tamás
5. Egyszer Szent Teréz el volt telve Isten jóságával és megkérdezte Urunkat: „Hogyan köszönhetném meg?” A mi Urunk így válaszolt: Menj el egy szentmisére.
6. „A Fiam annyira szereti azokat, akik a szentmise szentáldozatánál segédkeznek, hogyha szükséges volna, meghalna értük annyiszor, ahány szentmisén voltak már.” – mondta Szűz Mária Boldog Alannak
7. Amikor szentáldozásban részesülünk, valami különlegeset tapasztalunk – egy örömet, egy illatot, egy jólétet, amely megborzongatja az egész testet és imádásra sarkall. – Vianney-i Szent János
8. Semmi sem olyan nagy, mint az Eucharisztia. Ha Istennek volna bármi, ami ennél értékesebb, nekünk adta volna. – Vianney-i Szent János
9. Amikor szentáldozásban részesültünk, a szeretet balzsama úgy fedi be a lelkünket, mint ahogy a virágszirmok a méhecskét. – Vianney Szent János
10. Könnyebb volna a világnak Nap nélkül megmaradnia, mint szentmise nélkül. – Pietrelcinai Szent Pio

Az utolsó idézet Szent Pio atyától igen mély. Az egész kozmoszt a szentmise szentáldozata tartja fenn...!!!

Az Isteni Irgalmasság évében álljon itt néhány idézet Fausztina nővér Naplójából –

hogyan is tanít minket maga az Úr Jézus az Ő irgalmasságáról?

„Hirdesd, hogy Isten legfőbb tulajdonsága az irgalom. Kezem minden művét irgalmasságom koronázza meg.” (N 301)

„Azt kívánom, hogy a papok hirdessék nagy irgalmamat a bűnös lelkek iránt. A bűnösök ne féljenek hozzám közeledni! Az irgalom lángjai égetnek engem, ki akarom árasztani őket az emberi lelkekre. A lelkek bizalmatlansága szétszaggatja bensőmet. Még jobban fáj nekem a választott lelkek bizalmatlansága : kimeríthetetlen szeretetem ellenére nem bíznak bennem – még halálom sem elég nekik.” (N 50)

„Minden lélekben végbeviszem az irgalom művét, s minél nagyobb bűnös valaki, annál nagyobb joga van irgalmasságomhoz. Kezem minden műve felett áll irgalmam. Aki bízik irgalmamban, nem vész el, mert minden ügye az enyém is, ellenségei pedig szétszóródnak lábam zsámolyánál.” (N 723)

„Mondd meg gyermekem a lelkeknek, hogy irgalmamat adom védelmükre. Egyedül küzdök értük, és viselem el Atyám igazságos haragját.” (N 1516)

„Leányom, ne hagyj fel irgalmasságom hirdetésével. Ezzel enyhülést szerzel Szívemnek, melyet az irgalom tüze éget a bűnösökért.” (N 1521)

„Ha a lélek bűnei éjsötétek lennének is, de ha a bűnös irgalmasságomhoz folyamodik, ezzel a legnagyobb dicsőítést adja meg nekem, és keserves szenvedésimet dicsőíti. Ha valamely lélek jóságomat hirdeti, remeg előtte a sátán, s elmenekül a pokol mélyére.” (N 378)

„Azt akarom, hogy az egész világ megismerje irgalmamat. Felfoghatatlan kegyelmekben részesítem azokat a lelkeket, akik bizalommal vannak irgalmasságom iránt.” (N 687) „Ne féljen a gyenge, a bűnös lélek közeledni hozzám, még ha több vétke is lenne, mint amennyi homok van a földön, minden elmerül irgalmam mélységében.” (N 1059)

„Gyönyörűséget okoznak nekem azok, akik irgalmamra hivatkoznak. Ezeknek a lelkeknek több kegyelmet adok, mint amennyit kérnek. Nem tudom megbüntetni, még ha a legnagyobb bűnös is lenne, azt aki irgalmamra hivatkozik, hanem felmentem őt mérhetetlen és kifürkészhetetlen irgalmamban. Mielőtt eljövök, mint igazságos Bíró, előbb szélesre kitárom irgalmam kapuját. Aki nem akar az irgalom kapuján átmenni, annak igazságosságom kapuján kell áthaladnia.” (N 1146)

„Mondd el leányom, hogy én magam vagyok a szeretet és az irgalom.” (N 1074) Irgalmamból egyetlen edénnyel meríthetnek kegyelmeket – ez a bizalom. Minél jobban bízik egy lélek, annál több kegyelmet nyer.” (N 1578)

Az Isteni Irgalmasság rózsafüzéről:

„Az irgalmasság olvasójának imádkozásával közelebb hozod hozzám az emberiséget.”(N 929) „Ez az ima haragom enyhítésére szolgál.” (N 476)

„Azokat a lelkeket, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, már életükben körülöleli irgalmam, különösen pedig haláluk óráján.” (N 754) „Bárki, aki imádkozni fogja, halála óráján tapasztalni fogja nagy irgalmamat. Hacsak egyszer is elimádkozza valaki, legyen bár a legmegátalkodottabb bűnös, elnyeri végtelen irgalmam kegyelmét.” (N 687) „Minden lelket, aki ezt a rózsafüzért imádkozza, megvédem halálos óráján, mint saját dicsőségemet. Ha mások imádkozzák egy haldokló mellett, az is elnyeri ugyanezt a bűnbocsánatot. Ha ezt az imát a haldokló mellett mondják, mérséklődik Isten haragja, és mérhetetlen irgalom veszi körül a lelket.” (N 811)

Az Irgalmasság ünnepéről:

„Azt kívánom, hogy a Húsvét utáni első vasárnap az Irgalmasság ünnepe legyen.” (N 299) „Aki ezen a napon az Élet Forrásához járul, bűnei és az értük járó büntetés teljes elengedését nyeri el.” (N 300) „Kívánom, hogy az irgalmasság ünnepe menedék és menekvés legyen minden lélek, főleg a szegény bűnösök részére. Ezen a napon megnyílik irgalmam mélysége, a kegyelmek egész tengerét árasztom minden lélekre, aki irgalmam forrásához közelít.” (N 699) „A papok ezen a napon hirdessék a lelkeknek nagy és végtelen irgalmamat.” (N 570)

Az irgalmasság órájáról (mindennap 15-16 óra között):

„Ebben az órában kéresek mindent elnyersz magad és mások számára. Ebben az órában lépett a kegyelem az egész világba: az irgalom legyőzte az igazságosságot.” (N 572) „Ez a nagy irgalom órája a világ számára. Ebben az órában nem tagadok meg semmit a lelkektől, akik szenvedéseimre hivatkozva kérnek tőlem valamit.” (N 1320)

*

„Azokat a lelkeket, akik irgalmasságom tiszteletét terjesztik, egész életükben megoltalmazom, mint gyengéd anya óvja csecsemőjét. Haláluk óráján pedig nem bírjuk, hanem irgalmas Megváltójuk lesznek.” (N 1075) „Az a lélek, aki nem gyakorol irgalmat, az utolsó ítélet napján nem fog részesülni az én irgalmamban sem. (N 1317)

„Sokkal inkább nagylelkű vagyok a bűnösökhöz, mint az igazakhoz. Értük jöttem le a földre...értük ontottam Véretem, nem kell félniük hozzám közeledni, nekik van a legnagyobb szükségük irgalmamra.” (N 1275)

„A büntetésre ott van nekem az egész örökkévalóság. Most meghosszabbítom számukra az irgalom idejét. (N 1160) „Minden sebemből az irgalom áradata ömlik a lelkek számára, de Szívem sebe kikutathatatlan irgalmam fő forrása. Ebből a forrásból fakad minden kegyelem a lelkek részére. Hirdesd az egész világnak irgalmamat!” (N 1190)

Augusztus császár étrendje és a miénk

Augusztus császár (Kr.e. 24 – Kr. u. 14) életrajzát Suetonius történetíró írta meg. Kiemelte, hogy az ünnepeket, az ünnepélyes évfordulókat fényűző módon, olykor azonban csak valami tréfával ülte meg. Viszont a császár mindennapi étkezése meglepheti a mai embert, sőt a nagybőjti időben a keresztényeket is. A történetíró megemlíti: „Kevés és roppant egyszerű ételt fogyasztott. Legjobban a fekete kenyeret, és az apró halat, a kézzel sajtolt túrót meg az évente kétszer termő zöld füget szerette.

Ebéd előtt is evett olykor bárhol és bármikor, ha megéhezett. Így ír erről egyik levelében: „Egy kis kenyeret meg datolyát ettünk a kocsiban.” Másutt meg: „Mikor gyaloghintómon a palotából lakásomra mentem, egy uncia kenyeret meg néhány szem kemény héjú szőlőt fogyasztottam.” Ismét másutt: „Még a zsidó sem tartja meg szombati böjtjét oly buzgón, Tiberiusom, mint ahogy én ma megtartottam, hiszen csak a fürdőben, egy

órával napnyugta után ettem, akkor is két falatot csupán.”

Megtörtént néha, hogy lakoma előtt vagy utána magában félrevonulva evett valamit, a terített asztalnál pedig nem is nyúlt az ételhez.

Bort is mértékletesen ivott. A mutinai táborban is csak háromszor ivott bort étkezéskor, legjobban a raethiumi bort kedvelte. Az étkezési időpontok között nem ivott. Ital helyett hideg vízbe áztatott kenyeret fogyasztott, olykor egy falatnyi uborkát, salátatorzsát vagy friss, fanyar, borízű almát.

A déli villásreggeli után rövid időre ledőlt. Vacsora után napi munkáját késő éjszakáig végezte. Azután lefeküdt, de hét óránál többet soha sem aludt. Ha nem tudott aludni, akkor felolvasókat hívatott ágyához. Leginkább a közéletre vagy a magánéletre alkalmazható példák és tanítások ragadták meg a figyelmét. Ezeket szóról szóra lemásolta, s többnyire elküldte háza népének vagy egyes katonai alakulatok és tartományok vezetőinek, akár Róma tisztviselőinek is aszerint, hogy kinek-kinek miféle figyelmeztetés vált éppen hasznára. Néha egy egész könyvet felolvasott a szenátusnak, és rendeletben ismertette a néppel, így Q. Metellus beszédét „A népszaporodásról” és Rutiliusét „Az építkezések módjáról”, ezzel is csak meg akarta győzni az embereket, hogy a két ügy nem az ő fejében fordult meg először, hanem már őseiknek is szívében feküdt annak idején.

Gondolkodjunk el: Nem máskor, hanem nagybőjtben tudnánk-e így étkezni? Pedig ő pogány volt és császár!

Darvas Kozma József atya, a Csiksomlyói Curia lelkivezetője

Az ár kifizetett.....

Ennél szebben nem tudnám elmagyarázni.... *Húsvéti prédikáció.*

A plébános úr Kárpátalja egyik kisvárosában szolgált még a háború előtt.

Húsvét reggelén, amikor a zsúfolt templomban felment a szószerkekre prédikálni, egy üres és rozsdás madárkalitkát vitt magával és letette a szószerék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian vártuk, mi lesz ebből.

Az atya elkezdte a prédikációt:

Amikor tegnap végigmentem a Fő utcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát. A kalitka alján három kisvadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől.

Megállítottam a fiút és megkérdeztem:- Hát te mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három nyamvadt madarat - felelte.

Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdeztem.

Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. – Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

- Nem kellenek magának ezek a madarak, atya. Hiszen ezek csak nyamvadt mezei verebek. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

Mennyit kérsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végigmért, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz pengő.

Kivettem a zsebemből a tíz pengőt, odaadtam a gyerekeknek.

A fiú letette a kalitkát a földre és elfutott, nehogy meggondoljam magam.

Én pedig felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját és szabadon engedtem a madarakat.

Miután a plébános úr elmondta a kalitka történetét, kicsi szünetet tartott és egy másik történetbe kezdett:

Egy nap a Sátán és Jézus találkozott. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- *Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az anyémekek!*

- Mit akarsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- *Szórakozok velük. Megtanítom őket, hogy a test élvezetéhez nem kell szerelem, megtanítom őket az élvezetek minden formájára, hogy részegeskedjenek és kábítószerekkel éljenek, utána feldühítem őket és arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást, meg arra is, hogy minél hatásosabb fegyvereket készítsenek és azokkal öljk egymást. Én pedig remekül szórakozom majd* - mondta a Sátán.

- És mit csinálsz majd velük, ha megunod a játékot?

- Ó, *roppant egyszerű* - felelte a Sátán. - *Megölöm őket.*

Jézus hallgatott egy kicsit, mintha elgondolkodott volna.- Mit kérsz értük? - kérdezte a Sátántól.

A Sátán fölnevetett.

- *Nem kellenek neked az emberek! Nem jók ezek semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak érte. Leköpnék, megátkoznak és ellened fordulnak. Nem kellenek ők neked!*

- Mit kérsz értük? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és amikor megszólalt, a hangja hidegen csengett:

- *A véredet, a könnyeidet és az életedet!*

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - és kifizette az árat..

Ekkor a plébános úr fogta a madárkalitkát, és amit még nem tett soha, a szentmise kellős közepén kiment a templomból a sekrestyébe. Mi pedig ott ültünk némán hosszú percekön át.

Beszámoló a pécsi Szent Család Curia tevékenységéről

Kedves Testvérek! Szeretettel köszöntünk Mindenkit!

Curiánk az elmúlt hónapokban is igyekezett hűséges maradni a Szűzanya szolgálatában. Összejöveteleinket továbbra is minden hónap első szombatján tartjuk a pécsi Irgalmas rendházban, Morvay Pio atya lelkivezetőnkkel közös rózsafüzér és szentmise után.

Praesidiumaink sokféle tevékenységet végeznek. Állandó feladataink közé tartoznak a sokféle templomi szolgálatok: felolvasás, áldoztatás, sekrestyési feladatok, rózsafüzérima, litániák, imaórák vezetése; templomórség vállalása, Szentségőrzés, templomdíszítés ill. -takarítás. Részt veszünk búcsúk és más ünnepek, közösségi nyílt alkalmak, lelki gyakorlatok szervezésében. A Nagyböjtből keresztutat vezetünk. Gondozzuk az útmenti keresztet, papi sírokat, a temetőkapornát. Temetések előtt rózsafüzér imádságot végzünk. Zarándokutakat szervezünk, egyházközi feladatokat látunk el, részt veszünk a Karitás munkájában. Sajtóapostolkodunk katolikus újságok és lelkiségi irodalom terjesztésével. A médiaapostolkodásból is kivesszük a részünket, terjesztjük a katolikus BonumTv-t, a Mária Rádiónál pedig futárkodást vállalunk. Terjesztjük a Csodás Érmét, az Isteni Irgalmasság és Jézus Szent Sebeinek tiszteletét, szentképek, imalapok, rózsafüzérek ajándékozásával.

Együtt imádkozunk a gyerekekkel óvodákban, iskolákban. A „Vándor Szűzanyával” együtt látogatjuk a családokat. Apostolkodunk a fiatalok között, bátorítjuk őket a szentségi házasságra és a gyermekvállalásra. Nagy szeretettel fordulunk beteg, idős, magányos embertársaink felé. Rendszeresen látogatjuk őket otthonaikban, kórházakban, idősek otthonában egyaránt. Szentségekhez segítjük őket, együtt imádkozunk velük, lelki támaszt nyújtunk nekik. Sokan kérnek segítséget, hogy eljussanak a szentmisére, orvoshoz vagy egyéb ügyeket intézni. Ezekben is szívesen segítünk nekik, emellett bevásárlást, ház körüli teendőket is átvállalunk. Amikor nincs lehetőség személyes találkozásra, sokszor telefonon igyekszünk erőt önteni az elmagányosodott, gondokkal küzdő testvéreinkbe. Járunk sérült és hajléktalan emberekhez is. A családok életébe pótnagyszülőként is bekapcsolódunk.

Praesidiumainkban rendszeresen végzünk kilencedeket és más imádságokat hazánk sorsának jobbra fordulásáért és Légióinkért. Készülünk az ACIES ünnepre, ahová hívjuk és várjuk lelkiezítőinket, segítő imádkozóinkat is.

Egy légiós testvérünk buzdító gondolataival kívánunk minden légiós testvérünknek áldott nagybőjti készülést és boldog Feltámadást! *„Légiósnak lenni annyi, mint magasra tartani a hit fáklyáját és az igazság iránytűje mellett haladni előre, keményen, konokul, nem csüggedve! Példát adni másoknak kitartásban, jóságban, megértésben, türelemben. Merjünk bátrabbak lenni!”*

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Pécs, 2016. március 10.

Teréz testvér, a Curia elnöke

Ez a beszámoló a Téli iskolán hangzott el.

A Téli iskoláról szóló beszámoló sajnós lapzártáig nem érkezett meg, úgyhogy a következő újságban fog megjelenni. Nagy szeretettel várjuk.

Készül a **Téli iskolán elhangzott beszédekből is az újság**. Reméljük, hogy a májusi Régia ülésre elkészül.

Az újság készítésben lett segítségem régi aktív, jelenleg segítő légiós társunk személyében. Bizonyára sokan ismeritek. Igazi légiós lelkületű: Szabadi Sándor. Innen is köszönöm lelkes segítő munkáját.

Amennyiben más is vállalkozik segítő munkára, cikkek, írások – nem versek, látnokok szövegeinek – továbbítására, nagy szeretettel, köszönettel fogadjuk. Sőt! Immár 16 éve, 2001 januárja óta készítem a Mária Légió újságát. Több ízben felvettem a Régia ülésen, jó lenne, ha más venné át ezt a feladatot. Most újfent fordulok hozzátok: keressük azt a Szűzanyát, embertársait szerető légiós személyt, aki elvállalná az újság készítését. (én sem vagyok sem újságíró, sem gépíró – egészen más végzettséggel rendelkezem, tehát semmi ilyen irányú tudás nem szükségeltetik)

Címem: Lindmayer Antalné Kati 1133. Budapest, Kárpát u. 44.
marialegiom@gmail.com